

15) ΜΕΡΟΣ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΝΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. φδλ. 633
Τμητὴ Φδλλου Δρξ. 1

Ἔτος ΚΣ΄.
Τηλ. 628.280

1 Δεκεμβρίου 1971 (Π.Ο.Η.)
Γραφεῖα Κάνιγγος 32— Ἀθήναι Τ. 147

Ἀνυψώσατε τὰς ἀγχόνας καὶ ἀνάψατε τὰς πυράς.

Ἀνέμενεν ἐπὶ πολὺ ἡ Οἰκουμενιστικὴ «Ἐκκλησιαστικὴ» ἐφημερίς ΑΝΑΠΛΑΣΙΣ ἐπεισόδιόν τι ὡς τὸ λυπηρόν τῆς Χαλκίδος διὰ νὰ χύσῃ τὸ δηλητήριον ἐναντίον τῶν συνεχιστῶν τῆς ἀκαينوτομήτου Ἑλληνικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῶν Παλαιοημερολογιτῶν.

Καὶ γράφει εἰς τὸ ὑπ' ἀριθμ. 199 φύλλον ὅτι παραπονημένον καὶ διωγκωμένον ἐγράφη ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν τῆς Ἐκκλησίας διὰ τὸ ἀτυχές τοῦτο ἐπεισόδιον. «Ξυλοδαρμός τῶν Μητροπολιτῶν», «ἐντροπὴ εἰς τοὺς συμμαχοῦντας», «Γῆ Μαδιάμ», «κάθοδος βανδάλων», «ἐν ᾧρᾳ Λειτουργίας» καὶ παροτρύνει τὴν Κρατοῦσαν Ἐκκλησίαν καὶ Πολιτείαν εἰς σκέψεις διὰ τὸν τρόπον ἀντιμετωπίσεως τῆς «λύμης ταύτης».

Τὸ ἀληθές εἶναι, ὅτι οὔτε «Ξυλοδαρ-

μός» ἐγένετο οὔτε «Γῆ Μαδιάμ» οὔτε «κάθοδος Βανδάλων» οὔτε Λειτουργία ἦτο ἀκόμη.

Συνέβη θεβαίως ἐν λυπηρόν ἐπεισόδιον. Ἀλλ' οὔτε ἡ Λειτουργία εἶχεν ἀρχίσαι κατὰ τὴν ᾠραν τοῦ ἐπεισοδίου οὔτε τι τῶν ἱερῶν ἀντικειμένων ἐκινήθη ἐκ τῆς θέσεώς του εἰς τὸν Ἱερόν Ναόν διὰ νὰ γραφῇ, ὅτι ἐγένετο «Γῆ Μαδιάμ» καὶ «κάθοδος Βανδάλων». Οὐδέποτε ὑπῆρξαν βάνδαλοι οἱ ἐπὶ 47 συναπτά ἔτη ἀγωνιζόμενοι κληρὸς καὶ λαὸς τῶν Παλαιοημερολογιτῶν. Τοῦτο ἄλλως τε καὶ αὐτὸς ὁ μεταρρυθμιστὴς τοῦ παλαιοῦ ἑορτολογίου Χρυσόστομος Παπαδόπουλος ἀπεδέχετο, ὅταν ἔγραφε, ὅτι οἱ Παλαιοημερολογίται εἶναι οἱ καλύτεροι Ἕλληνες καὶ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί.

Ἀλλὰ «ἀγαθέ» Συντάκτα, διατί δέν

παρώτρυνες τήν Κυβέρνησιν νά λάβη μέτρα ἐναντίον τῶν σκανδαλισάντων τόν κόσμον ὁλόκληρον Ἀρχιερέων τῆς κρατοῦσης Ἐκκλησίας κατὰ τὰς ἐκλογάς Ἀρχιεπισκόπων; διατί δέν διεμαρτύρεσο, ὅταν πραγματικῶς διεκόπτετο ἡ Θεία Λειτουργία διὰ νά κακοποιηθοῦν καί ξυλοκοπηθοῦν οἱ νέοι ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι ἀνεφώνουν τό ἀνάξιος, ὑπό τῶν ὀργάνων τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, καί ὅταν ἔλεγον, καλέσατε ἡμᾶς διὰ νά σᾶς εἴπωμεν διατί ὁ χειροτονούμενος εἶναι ἀνάξιος; Διατί, ὅταν τό Βασιλικόν Διάταγμα θυροκολληθέν ἐπὶ τῆς κυρίας εἰσόδου τοῦ Μητροπολιτικοῦ Μεγάρου Ἀθηνῶν ἐξεσχίζετο ἐπιδεικτικῶς ὑπό Ἀρχιερατικῶν χειρῶν;

Διατί δέν διεμαρτύρεσο, ὅταν ἐκλείοντο 350 Ἱεροί Ναοί μέ μόνην τήν κατηγορίαν, ὅτι ἀκολουθοῦν τό Παλαιόν ἔορτολόγιον; ὅταν εἰς τὰ ὑπόγεια τῆς Μητροπόλεως ἐξυρίζοντο, ἀπεσχηματίζοντο, ἐκακοποιούντο ἅγιοι Λευῖται λευκανθέντες εἰς τήν ὑπηρεσίαν τῆς Ἐκκλησίας; ὅταν ἐκρημνίζοντο Ἱεροί Ναοί καί μετεφέροντο διά φορτηγῶν αὐτοκινήτων Ἅγιοι Τράπεζαι καί ἱεραὶ εἰκόνες; δέν ἦτο τότε «κάθοδος τῶν Βανδάλων;» δέν τὰ ἔκαμαν τότε «Γῆ Μαδιάμ;».

Δέν ἦτο προδοσία ἡ μή καταδίκη ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Παπανούτσου; δέν εἶναι ἀσέβεια καί παράθασις Θεία ἡ συλλειτουργία καί πνευματική ἐπικοινωνία μέ τόν ἀρχικομμουνιστὴν Παπικόν Μητροπολίτην Λένινγκραντ Νικόδημον, ὅστις ἐσχάτως ἀνεγνώρισε καί αὐτὰ τὰ μυστήρια τῶν Παπικῶν; ἢ μήπως δέν εἶναι προδοσία ἡ συμπεριφορά τῶν Παποφίλων Οἰκουμενιστῶν Μητροπολιτῶν Κρήτης, οἵτινες ἀνεφώνουν εἰς τόν Καρδινάλιον Βίλλεμπραντ τό ἄξιος, συμπροσηύχοντο καί ἐτέλουν μνημόσυνα;

Δέν σᾶς ἐπροξένησεν ἐντύπωσιν τό εἰς τήν αὐτὴν σελίδα τῆς αὐτῆς ἐφημερίδος (Βραδυνή 11—10—71) παραπλεύρως τῶν γραφομένων ἀτυχῶν γεγονότων τῆς Χαλκίδος εἰς τό ἔπακρον παραποιηθέντων, ἀναγραφόμενον ἕτερον γεγονός τῆς αὐτῆς Κυριακῆς, ὅτι δηλονότι «γυνὴ ἀπέκοψε τὰ γένεια τοῦ Ἱερέως τοῦ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ Ἀθηνῶν ἐν ὥρᾳ λειτουργίας καί δὴ κατὰ τὴν ἁγιωτάτην στιγμήν τῆς Θ. Μεταλήψεως τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων;

Ἀλλ' ἐπιλείπει με ὁ χρόνος διηγούμενον.

Κατόπιν τούτων γράφετε εἰς ἡμᾶς! νά ἐντρεπώμεθα, διότι εἰς τόν ἱερόν Ναόν τῆς Χαλκίδος πολὺ πρό τῆς Θ. Λειτουργίας οἱ ἡμέτεροι Ἀρχιερεῖς ἦλθον εἰς παροξυσμόν. Κακῶς βεβαίως. Ἀλλ' εἰς παροξυσμόν ἦλθον καί οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι καί μεγάλοι Πατέρες.

Παροτρύνετε τὴν Ἐθνικὴν ἡμῶν Κυβέρνησιν, ἡ ὁποία ἔσωσε ἡμᾶς ἀπὸ τοὺς ἀθέους κομμουνιστάς, νά λάβη μέτρα ἐναντίον ἡμῶν. Σεῖς δέ συνεργάζεσθε μέ τοὺς συνοδοιπόρους ἐνισχύοντες αὐτοὺς οἰκονομικῶς εἰς τό Παγκόσμιον Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν, πειθήνιον ὄργανον τοῦ Κομμουνισμοῦ.

Ἀπατάσθε, ὅταν λέγετε καί πιστεύετε, ὅτι ἡ Ἐπαναστατικὴ Κυβέρνησις θά λάβη μέτρα ἐναντίον ἡμῶν. Ποῖος ὁ λόγος; ἀπλούστατα, διότι οἱ ἀποτελοῦντες αὐτὴν εἶναι Ἕλληνες Ὀρθόδοξοι Χριστιανοί.

Δύνασθε ὁμῶς σεῖς νά λάβετε. Ἀνυψώσατε λοιπὸν τὰς ἀγκῶνας, ἀνάψατε τὰς πυράς, χύσατε τόν ἰὸν τῆς κακότητος καί συκοφαντίας καί ὅ,τι ἄλλο νομίζετε ἐναντίον ἡμῶν καί ἐάν δέν ἀρκήσθε, φωνάξατε τοὺς ἀδελφούς σας Φράγκους καί Διφράγκους νά σᾶς βοηθήσουν.

Τοὺς ἀγαπᾶτε καί σᾶς ἀγαποῦν καί ἐνδιαφέρονται διὰ τὴν ἔνωσιν μᾶλλον δέ τὴν ὑποταγὴν σας (διότι, ἐάν ἐνδιεφέρεσθε διὰ τὴν ἔνωσιν, θά ἐφροντίζετε πρῶτον διὰ τὴν ἔνωσιν τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας, τῶν ἀδελφῶν σας, τὰ τοῦ οἴκου σας.).

Καί τώρα ὑψώσατέ μας ἐπὶ τῶν ἀγχιονῶν, θέλετέ μας πῦρ καί καύσατέ μας διὰ νά παύσωμεν νά εἴμεθα ἐμπόδιον καί τροχοπέδη τῶν σχεδίων σας.

Ἀλλ' ἐστὲ θέβαιοι, ὅτι ἀπὸ τὰ ὕψη ἐκεῖνα τῆς θυσίας, ἀπὸ τὴν ἐναπομείναν τέφραν ἐκ τῶν πτωμάτων μας, θά ἐξέλθῃ λαμπρότερα καί ὠραιότερα ἡ ἀγία μας Ὀρθοδοξία.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ κ.κ. Συνδρομηταὶ ὅπως μᾶς ἐνημερώσουν εἰς περίπτωσιν ἀλλαγῆς κατοικίας των.

**Synod of Bishops
of the Russian Orthodox Church
Outside of Russia.**

75 EAST 93rd STREET, NEW YORK 28, N. Y.
Tel.: LEhigh 4-1601

ΑΠΟΦΑΣΙΣ

τῆς Συνόδου τῶν Ἐπισκόπων
τῆς Ὑπερορίᾳ Ρωσικῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας

Ἀριθ. Πρωτ. 16 - II

τῇ 15^η/28^η Σεπτεμβρίου 1971

Ἐν τῇ ἀναφορᾷ αὐτῶν πρὸς τὴν ἡμετέραν Σύνο-
δον, οἱ Ἀρχιερεῖς Κάλλιστος καὶ Ἐπιφάνιος ἐξηγγη-
σαν ὅτι ἀφ' οὗ ἀπεφάσιον ὁρισμέναι ἐνορίαι ἐν Ἑλ-
λάδι ὅπως μὴ ἀποδεχθοῦν τὸ Νέον Ἡμερολόγιον, διό-
τι ἐθεώρουν μίαν τοιαύτην ἀποδοχὴν ὡς παράβασιν
τῆς Ὁρθοδοξίας, ἐπιμελῶς ἐξήτουν τρόπον διὰ τὴν
χειροτονηθῶν ἀρχιερεῖς κατὰ κανονικὸν τρόπον. Μό-
νον ὅταν ἀπέβησαν αἱ προσπάθειαι τῶν ἀκαρποί, τό-
τε ἀπεφάσιον ὅπως προβῇ εἰς χειροτονίας μόνος τοῦ
ὁ Βρεσθένης Ματθαῖος.

Οὕτως, ἐν ἀγέματι τῶν ἀδελφῶν αὐτῶν, καὶ τῶν
ιδίῶν, οἱ προαναφερθέντες ἀρχιερεῖς θέτουν ἐνώπιον
ἡμῶν τὴν μελέτην τῆς καταστάσεώς των, ἐκφράζοντες
τὴν προθυμίαν των νὰ δεχθοῦν ὅποιανδήποτε κανο-
νικὴν ἀπόφασιν ἐκδόσει ἡ ἡμετέρα Σύνοδος.

Προηγουμένως ἐν τῇ ἀναφορᾷ αὐτοῦ πρὸς τὴν
Ἱερὰν ἡμῶν Σύνοδον τῇ 29ῇ Αὐγούστου 1971, ὁ Σε-
βασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Αὔξεντιος ἐξήτησεν τὴν
γνώμην τῆς Συνόδου τῆς Ὑπερορίου Ρωσικῆς Ἐκκλη-
σίας διὰ τὸ πῶς πρέπει νὰ γίνωνται δεκτοὶ οἱ ἐκ τῶν
λεγόμενων «Ματθαϊκῶν» (τ.ἑ. τῶν Ἑλλήνων Πα-
λαισημερολογιτῶν, οἵτινες προέρχονται ἐκ τῆς τοῦ ὑπὸ
ἐνὸς χειροτονίας) κληρικοί.

Τὸ ἱστορικὸν τῆς ὑποθέσεως ἔχει ὡς ἑξῆς:

Ὅτε τῇ 1924 ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἐδέ-
χθη τὸ Νέον Ἡμερολόγιον, προέκυψεν μεγάλη δυσ-
ρέσκεια καὶ ἐσχηματίσθησαν ὁμάδες τινες, οἵτινες δὲν
ἐδέχθησαν τὴν μεταρρύθμισιν. Ἐν ταῦτοις δὲν ἠνώ-
θησαν μεταξὺ των.

Κατὰ τὸ 1935 τρεῖς ἀρχιερεῖς, οἵτινες ἦσαν τῆς
Κρατικῆς Ἐκκλησίας τότε, προσεχώρησαν εἰς τὸν
Παλαισημερολογισμὸν: ὁ Δημητριάδης Γερμανός, ὁ
Πρ. Φλωρίνης Χρυσόστομος καὶ ὁ Ζακύνθου Χρυσό-
στομος. Οὗτοι ἀμέσως προέβησαν εἰς τὴν χειροτονίαν
τεσσάρων Ἐπισκόπων, οἵτινες ἦσαν: ὁ Κυκλάδων
Γερμανός, ὁ Χριστιανουπόλεως Χριστόφορος, ὁ Δι-
αυλείας Πολύκαρπος καὶ ὁ Βρεσθένης Ματθαῖος.

Συντόμως ὁμοῦ διεφώνησαν μεταξύ των οὗτοι

καὶ διελύθη ἡ Σύνοδος των. Τρεῖς δὲ ἀπεχώρησαν.
Ὁ Δημητριάδης Γερμανός ἀπεβίωσεν. Ἀφ' οὗ ἀπε-
χωρίσθη καὶ ἔμεινεν μόνος ὁ Πρ. Φλωρίνης Χρυσό-
στομος ἔμειναν καὶ ὁ Διαυλείας Πολύκαρπος καὶ ὁ
Βρεσθένης Ματθαῖος. Κατὰ τὸ 1948 προέβη εἰς
χειροτονίας Ἐπισκόπων μόνος τοῦ ὁ Βρεσθένης Μα-
τθαῖος, πεπεισμένος ὢν ὅτι, λόγω τοῦ τότε διωγμοῦ,
ἄλλος τρόπος δὲν ὑπῆρχεν πλέον διὰ τὴν διαιωισθῆ
μία πραγματικῶς Ὁρθόδοξος Ἑλληνικὴ Ἱεραρχία.
Εἶναι δὲ ἀδύνατον δι' ἡμῶς καθαρῶς νὰ ἴδωμεν καὶ
νὰ ἀποφασίσωμεν κατὰ πόσον ἦτο δυνατόν νὰ τύχη
τῆς συμπράξεως τοῦ Ἐπισκόπου Πολυκάρπου ἢ τοῦ
Ἐπισκόπου Χρυσοστόμου διὰ τὴν πρώτην χειροτονί-
αν. Πάντως ἐκ τῆς χειροτονίας, τὴν ὁποίαν μόνος τοῦ
ἐτέλεσεν προέκυψεν ἡ λεγομένη «Ματθαϊκὴ» Ἱε-
ραρχία, ἡ ὁποία δὲν ἀνεγνωρίσθη ὑπὸ τῆς ἄλλης πα-
ρατάξεως τῶν Παλαισημερολογιτῶν οἵτινες ἠγοῦντο
μετέπειτα ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀκακίου καὶ νῦν
ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Αὔξεντιου.

Φαίνεται δὲ ὅτι ἐν Ἑλλάδι ὑπάρχουν δύο γνώ-
μαι περὶ τοῦ πῶς δύνανται οἱ Ἐπίσκοποι καὶ λοιποὶ
κληρικοί νὰ γίνωνται δεκτοὶ εἰς Κοινωνίαν ἐκ τῆς
παράταξως, ἥτις ἀντιπροσωπεύεται ὑπὸ τῶν Ἀρχι-
ερέων Κάλλιστου καὶ Ἐπιφανίου. Ὡς συμβαίνει πολ-
λάκις εἰς τοιαύτας περιπτώσεις, ἡ Σύνοδος ἀντιμετω-
πίζει τὴν σύγχρουσιν δύο ἀρχῶν: τῆς «οἰκονομίας»
καὶ τῆς ἀκριθείας.

Πρὶν ἢ ἀποφασισθῇ ποία ἀρχὴ πρέπει νὰ ὑπερ-
ισχύσῃ εἰς αὐτὴν τὴν περίπτωσιν, πρέπει νὰ ἀποφα-
σισθῇ ἐὰν εἶναι καθολικὴ ἀνάγκη νὰ ἐφαρ-
μοσθῇ μία ἐκ τῶν δύο, ἢ ἀκριβέστερον εἰπεῖν ἐὰν
πρέπει γενικῶς διὰ τῆς ἐφαρμογῆς τῆς οἰκονομίας
νὰ θεωρηθῶν, ἔγκυραι αἱ τοῦ Ματθαίου χειροτονίαι.
Δηλαδή, εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐξετάσωμεν τὴν ἐγκυρότη-
τα τῶν χειροτονιῶν ἀρχιερέων ὑπὸ ἐνὸς ἀρχιερέως.

Εἰς τὰς Ἀποστολικὰς Διατάξεις
ὁπάρχει ἑνδειξίς ὅτι γενικῶς ἡ ὑπὸ ἐνὸς ἐπισκόπου
τελουμένη χειροτονία δὲν ἀναγνωρίζεται ὡς ἔγκυρος.

Ἡ χειροτονία ἐνὸς ἐπισκόπου πρέπει νὰ τελεῖται ὑπὸ τριῶν ἐπισκόπων, ἢ ἐν ἀνάγκῃ ὑπὸ δύο.

Ἐν τούτοις ὑπάρχει καὶ μία πρότασις ὅτι δύναται νὰ υπάρξῃ ἐξαιρέσις ἐὰν λόγῳ διωγμοῦ ἢ συμμοτοχῇ τοῦ δευτέρου εἶναι ἀδύνατος. Σημειώνεται δὲ ὅτι ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς Ἐκκλησίας, πολὺ ὀλίγα προηγούμενα διὰ τοιαύτας χειροτονίας ὑπάρχουν. Ἀκόμη εἰς αὐτὰς συνήθως ἢ προηγήθησαν ὑπὸ κανονικῶν ἐκλογῶν, ἢ ὑπὸ μετέπειτα ἀποφάσεων Συνόδων ἀνεγνωρίσθησαν ὡς ἔγκυραι. Συνέβησαν τοιαῦται περιπτώσεις ἐν Ἑλλάδι κατὰ τὰ χρόνια τῆς Ἐπαναστάσεως ὅτε ἐκόπησαν αἱ συγκοινωνίαι μετὰ τῆς Κων)λεως.

Κατὰ τὸ 1825 ὁ Ζάργης Γαβριὴλ ἐχειροτόνησεν τρεῖς ἐπισκόπους. Δι' ἀποφάσεως Συνδικτῆς τὸ 1834 ἀνεγνωρίσθησαν αὗται ὡς ἔγκυραι. Ἐν τούτοις, ἡ ὑπ' αὐτοῦ χειροτονία τοῦ Προκόπιου ὡς Ἐπισκόπου Ἀνδρούνης τὸ 1832 ἐθεωρήθη ἀδικαιολόγητος ὑπὸ τῶν περιστάσεων καὶ ὡς ἐκ τούτου ἄκυρος· ὁ δὲ Γαβριὴλ καθηρέθη. Ἀργότερον, οἱ δύο ἀρχιερεῖς, Γαβριὴλ καὶ Προκόπιος, συνεχωρήθησαν κατόπιν τῆς μετανοίας τῶν καὶ κατέλαβον τὰς θέσεις τῶν. Σημειωτέον ὅτι ὁ τότες Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας Χριστόφορος ἐδέχθη ὡς κληρικὸς χειροτονηθέντας ὑπὸ ἀρχιερέων τῆς Ματθαϊκῆς χειροτονίας. Ἐν Ρωσίᾳ δὲ εἶναι γνωστὴ ἡ περίπτωση τοῦ Ἐπισκόπου Ἰωάσαφ, ὅστις ἐχειροτονήθη διὰ τὴν Ἀλάσκαν ὑπὸ ἐνὸς Ἐπισκόπου, ἀλλὰ ἐπὶ νύκτι πρὶν ἀρχίσῃ νὰ διοικήσῃ τὴν ἐπαρχίαν του. Εἶχε κανονικῶς ἐκλεγῇ ὑπὸ τῆς Συνόδου καὶ ἡ Σύνοδος ὥρισεν δύο ἀρχιερεῖς διὰ τὴν χειροτονίαν, ἀλλὰ ὁ ἕνας δὲν ἠδυνήθη νὰ παρευρεθῇ λόγῳ ἀνυπερέβλητων ἐμποδίων.

Τὸ ὅτι ὑπάρχουν ὁμοῦ ἐν τῇ Ἐκκλησιαστικῇ Ἱστορίᾳ χειροτονίαι ὑπὸ ἐνὸς, δὲν σημαίνει ὅτι πρέπει νὰ ἐπαναλαμβάνωνται αὐτὰ τὰ προηγούμενα. Ἀσφαλέστερον εἶναι ἡ ἐφαρμογὴ τῶν παραδεδομένων Ἐκκλησιαστικῶν Διατάξεων.

Δὲν πρέπει δὲ νὰ στηριζώμεθα ὑπερμέτρως ἐπὶ τῶν Ἀποστολικῶν Διατάξεων ἀφ' οὗ οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας Οἰκουμενικῆς Συνόδου εἶπον δι' αὐτῶν ὡς παρεδόθησαν ὑπὸ τοῦ Κλήμεντος «...τὴν τῶν τοιαύτων διατάξεων προσφόρως ἀποβολὴν ποιούμεθα, πρὸς τὴν τοῦ χριστιανικωτάτου ποιμνίου οἰκοδομήν καὶ ἀσφάλειάν!...» (Κανὼν Β').

Οἱ δὲ ἀναμφισβήτητοι κανόνες καθαρῶς ὀρίζουν ὅτι αἱ χειροτονίαι ἐπισκόπων πρέπει νὰ τελοῦνται ὑπὸ τριῶν, ἢ ἐν ἐσχάτῃ ἀνάγκῃ, ὑπὸ δύο ἐπισκόπων. «Ἐπίσκοπος χειροτονεῖσθαι ὑπὸ ἐπισκόπων δύο ἢ τριῶν», διατάζει ὁ α' Ἀποστολικὸς Κανὼν. Ὁ δὲ δ' Κανὼν τῆς Α' Οἰκ. Συνόδου ὀρίζει: «Ἐπίσκοπον προσήκει, μάλιστα μὲν ὑπὸ πάντων τῶν ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ ἐπισκόπων καθίστασθαι. Εἰ δὲ δυσχερὲς εἴη τὸ τοιοῦτον, ἢ διὰ κατεπείγουσαν ἀνάγκην, ἢ διὰ μῆκος ὁδοῦ ἐξ ὅπαντος τρεῖς ἐπὶ τὸ αὐτὸ συναγομένοις, συμφήφων γινομένοις καὶ τῶν ἀπόντων, καὶ συγταιζόμενοις διὰ γράμμάτων, τότε τὴν χειροτονίαν ποιεῖσθαι». Ὁ αὐτὸς ὁρισμὸς ἐπαναλαμβάνεται εἰς τὸν γ' Κανόνα τῆς Ζ' Οἰκ. Συνόδου. Οὕτως αὐτοὶ οἱ κανόνες ὑπο-

δεικνύουν ὅτι ἅπαντα ἡ Ἱεραρχία πρέπει νὰ λαμβάνῃ μέρος εἰς τὴν ἐκλογὴν ἀρχιερέως καὶ ὅτι ἡ χειροτονία αὐτοῦ πρέπει νὰ τελεῖται τουλάχιστον ἀπὸ δύο ἐπισκόπων. Καὶ τοῦτο διότι ἡ χειροτονία ἐνὸς Ἐπισκόπου δὲν ἀφορᾷ μόνον ἓνα ἀρχιερέα, ἀλλὰ εἶναι πράξις ἀπάσης τῆς Ἱεραρχίας· τελεῖται ὑπ' αὐτῆς συνοδικῶς καὶ οὐδέποτε ὑπὸ ἐνὸς μονομερῶς. Προσάθεια γίνεται ὅπως δικαιολογηθῇ ἡ ὑπὸ ἐνὸς χειροτονία λόγῳ τῶν ὑπαρχόντων διωγμῶν. Ἐν τούτοις πρέπει νὰ γνωρίζωμεν ὅτι οἱ Ἀποστολικοὶ Κανόνες, οἵτινες ἀπαιτοῦν τὴν παρουσίαν δύο ἐπισκόπων διὰ ἀρχιερατικὴν χειροτονίαν διαμορφώθησαν ἐπίσης κατὰ καιρὸν διωγμοῦ. Ὁ δὲ ὁρισμὸς τῶν Ἀποστολικῶν Διατάξεων ὡς ἐπιτρέπει τὴν ὑπὸ ἐνὸς χειροτονίαν ἐπισκόπου, δέον νὰ θεωρηθῇ ὡς ἐκ τῶν ἄρθρων, τῶν μὴ ἐπικυρωθέντων ὑπὸ τῆς ἐν Τρούλλῳ Συνόδου.

Ἡ δὲ ἀπαίτησις τῆς παρουσίας τουλάχιστον δύο ἐπισκόπων διὰ τὴν τέλεσιν χειροτονίας, ἔχει καὶ ἄλλην ἐξήγησιν. Κατὰ τὸν λόγον τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, «... τὸ ἑλάττον ὑπὸ τοῦ κρείττονος εὐλογεῖται» (Ἐφρ 7, 7). Αὐτὴ ἡ ἀρχὴ διατηρεῖται ὅταν εἰς ἀρχιερεὺς χειροτονεῖ ἱερέα. Ἀλλὰ εἰς τὴν περίπτωσιν ἐπισκόπου —εἰς ἐπίσκοπος δὲν ὑπάρχει «τὸ κρείττον»· δι' αὐτὸν «τὸ κρείττον» εἶναι ἀκριβῶς ἡ Σύνοδος τῶν ἐπισκόπων. Οὕτως ἡ χειροτονία ἐπισκόπου ὑπὸ ἐνὸς παραμορφώνει τὴν Ὁρθόδοξον ἀρχὴν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱεραρχίας.

Ἐπομένως, ἂν καὶ ὁ ζήλος τῶν ἀκολουθούντων τὸν Ἐπίσκοπον Ματθαῖον εἰς τὴν διατήρησιν τῆς παραδόσεως καὶ τοῦ Ὁριολογίου τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἀξιεπαίνους, ἂν καὶ οἱ ἀρχιερεῖς οἱ προερχόμενοι ἐκ τῆς χειροτονίας του δὲν μὲνονται οὐδόλως ἐκτὸς τῆς τάξεως τῆς χειροτονίας, ἐν τούτοις πολλοὶ προετίμησαν ὅπως μείνουν ἄνευ ἐπισκόπου ἕως ὅτου ἐνεφανίσθῃ ἱεραρχία τις, ἡ ὁποία προδήλως συνέδεεν τὸν ζήλον διὰ τὴν διατήρησιν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Παραδόσεως μετὰ κανονικὰς χειροτονίας τελεσθείσας ὑπὸ κανονικῶν ἀρχιερέων.

Πᾶσα χειροτονία, ἥτις τελεῖται χωρὶς παιθαρλίαν εἰς τοὺς κανόνες, οὐσιαστικῶς εἶναι ἤδη ἄκυρος ἂν καὶ ἐτελέσθῃ ὑπὸ κανονικῶν ἐπισκόπων. Ὁ δ' Κανὼν τῆς Β' Οἰκ. Συνόδου, π.χ. δὲν καθαιρεῖ τὸν Μάξιμον τὸν Κωνικὸν διὰ τὰς παραβάσεις αὐτοῦ, ἀλλὰ διακηρύττει ὅτι ἡ χειροτονία του εἶναι ἄκυρος διότι ἂν καὶ ἔγινε ὑπὸ κανονικῶν ἐπισκόπων, ἔγινε ἐν παραβάσει κανόνων. Τὸ αὐτὸ ἰσχύει διὰ τὴν χειροτονίαν ἱερέων. Εἰς τὴν ἐπιστολὴν τοῦ πρὸς Χωρεπισκόπους ὁ Μέγας Βασίλειος, γράφει ὅτι οἱ οὐχὶ κανονικῶς χειροτονηθέντες ἱερεῖς πρέπει νὰ καθαιρεθῶν. Ἐν κατακλείδι λέγει: «... γινώσκετε ὅτι λαϊκὸς ἐσται, ὁ ἄνευ ἡμετέρας γνώμης εἰς ὑπηρεσίαν παραδεχθεὶς», (Κανὼν πθ'). Ὅτι καθαρότερον ἐκφράζεται αὕτη ἡ σπουδαία ἀρχὴ εἰς τὸν στ' Κανόνα τῆς Α' Οἰκ. Συνόδου: «... εἰ τις, χωρὶς γνώμης τοῦ Μητροπολίτου γένοιτο Ἐπίσκοπος, τὸν τοιοῦτον ἡ Μεγάλῃ Σύνοδος ὥρισεν μὴ δεῖν εἶναι Ἐπίσκοπον».

Μόνον η Ρωμαιοκαθολική Ἐκκλησία, παραμορφώσασα ἐν αὐτῇ τὴν ἰδέαν τῆς μεταδόσεως τῆς χάριτος ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἀναγνωρίζει ὡς ἔγκυρον πᾶσαν χειροτονίαν, ἡ ὁποία ἐτελέσθη ὑπὸ κανονικῶν ἐπισκόπων ἔτι καὶ ἂν εἶναι ἐκτός τοῦτου μὴ κανονική. Ἡ παραχώρησις ἢ μετάδοσις τῆς χάριτος κατ' αὐτοὺς εἶναι ἀρρήκτως συνδεδεμένη μετὰ τῆς ὁρθῆς προφορᾶς τῆς συνταγῆς ἢ τοῦ τύπου τῆς χειροτονίας ἢ ὁποία καθ' ἑαυτὴ ἐπικυρώνει αὐτὴν ἀνεξαρτήτως τῆς μονομερότητος ἢ τῆς μὴ προσαρμογῆς πρὸς τὸ θέλημα τῆς Ἐκκλησίας. Οὕτως εἶναι εὐνόητον ὅτι αἱ χειροτονίαι τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀκακίου καὶ τῶν μετέπειτα, ἡγειραν τὴν ἀμφιβολίαν πολλῶν ἕως ὅτου ἐπιβεβαιώθησαν καὶ ἐνομιμοποιήθησαν δι' ἀποφάσεως τῆς Συνόδου.

Οὕτως μία ἄνομος πράξις ἐπικυρώνεται ὡς μυστήριον ἄνευ τῆς ἀνάγκης τῆς ἐπαναλήψεως. Γράφων εἰς τὸν πρῶτον αὐτοῦ Κανόνα, ὁ Μέγας Βασίλειος λέγει ὅτι οἱ Καθαροί, διότι ἦσαν σχισματικοί, δὲν εἶχον τὴν χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Ἐν τούτοις διὰ τῆς οἰκονομίας ἐπιτρέπει εἰς αὐτοὺς νὰ προσέρχωνται εἰς τὴν Κοινωνίαν ἄνευ ἀναβαπτίσματος.

Ὁ δὲ ἡ' Κανὼν τῆς Α' Οἰκ. Συνόδου ὀρίζει: «Περὶ τῶν ὀνομαζόντων μὲν ἑαυτοὺς Καθαροὺς ποτε προσερχομένων δὲ τῇ Καθολικῇ καὶ Ἀποστολικῇ Ἐκκλησίᾳ ἔδοξε τῇ Ἁγίᾳ καὶ Μεγάλῃ Συνόδῳ, ὥστε χειροθετούμενους αὐτοὺς, μένειν οὕτως ἐν τῷ κλήρῳ».

Υπάρχει κάποια διαφωνία ὡς πρὸς τὸ τί σημαίνει ἡ λέξις «χειροθετούμενους» εἰς αὐτὸν τὸν Κανόνα. Ὁ Ἀριστίνδης ἀποδίδει τὴν ἔννοιαν τοῦ χρίσματος. Αὐτὴ ἡ ἐρμηνεία ἐπαναλαμβάνεται ὑπὸ τοῦ Ἐπισκόπου Ἰωάννου Σμολένσκ. Φαίνεται ὅμως ὅτι ἡ πλέον αὐθεντικὴ ἐρμηνεία ἐδόθη ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Ταρασίου εἰς τὴν Ζ' Οἰκ. Σύνοδον. «Ὅταν οὗτος ἡρωτήθῃ τί σημαίνει τὸ «χειροθετούμενους» εἰς τὸν ἡ' Κανόνα τῆς Α' Οἰκ. Συνόδου, ἐξήγησεν ὅτι δὲν ἐχρησιμοποιήθη ἡ λέξις μὲ ἔννοιαν χειροτονίας ἀλλὰ μὲ τὴν ἔννοιαν τῆς ἀπλῆς εὐχῆς. Δύναται τις, νὰ συμφωνήσῃ μὲ τὸν Ἐπίσκοπον Νικόλαον Μίλας ὅτι ἐπὶ τῇ βάσει αὐτῆς τῆς αὐθεντικῆς ἐρμηνείας τοῦ Ἁγίου Ταρασίου «... ἡ ἔννοια αὐτῶν τῶν λέξεων εἰς τὸν παρόντα Κανόνα τῆς Νικαίας εἶναι ὅτι ὅταν ἐγίνοντο δεκτοὶ ἐκ τοῦ σχίσματος τῶν οἱ Νοβατιανοὶ κληρικοί, ὁ ἀρμόδιος ἐπίσκοπος ἢ ἱερεὺς πρέπει νὰ ἐπιθέσῃ τὰς χεῖρας του ἐπ' αὐτῶν ὅπως ἐγίνετο εἰς τὸ Μυστήριον τῆς Μετανοίας καὶ νὰ διαβάσῃ τὴν κατάλληλον εὐχὴν, ἡ ὁποία ἤρρινε αὐτοὺς μὲ τὴν Ἐκκλησίαν». Ἡ αὕτη τάξις ἐφημερίζετο ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Καρθαγένης κατὰ τὸν θ' ἢ α' Κανόνα εἰς τὴν ἀποδοχὴν τῶν Δογματιστῶν, οἵτινες ἦσαν πικρότεροι σχισματικοὶ τῶν Νοβατιανῶν καὶ Καθαρῶν. Εἰς αὐτοὺς ἐπετράπη «... μεγάλην ἔχειν ἀνάγκην ὥστε διὰ τὴν τῆς Ἐκκλησίας εἰρήνην καὶ χρησιμότητα καὶ αὐτῶν τῶν Δογματιστῶν, οἵτινες δὴποτε κληρικοὶ διορθουμένης τῆς βουλῆς πρὸς τὴν Καθολικὴν ἐνότητά μετελθεῖν θελήσουσιν κατὰ τὴν ἐνὸς ἐκά-

στου Καθολικοῦ Ἐπισκόπου προαίρουν καὶ βουλήν, τοῦ ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ κυβερνῶντος τὴν Ἐκκλησίαν, ἕαν τοῦτο συμβάλλῃσθαι τῇ τῶν χριστιανῶν εἰρήνῃ. Ὁ αὐτὸς Κανὼν παρατηρεῖ: «Καθὼς καὶ ἐν ταῖς προλαβοῦσι χρόνοις περὶ τῆς αὐτῆς διαστάσεως γενέσθαι φανερόν ἐστιν».

Ἐκ τῶν λεχθέντων ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς παρούσης ἀποφάσεως, εἶναι φανερόν ὅτι οἱ Παλαιοημερολογίτες, ἡγούμενοι ὑπὸ τῆς Ἱεραρχίας, ἡς προέρχεται ἐκ τῶν τοῦ Ματθαίου χειροτονιῶν, οὐδόλως δύνανται νὰ συγκριθοῦν μετὰ τῶν σχισματικῶν Δογματιστῶν καὶ Νοβατιανῶν. Δὲν ἡμάρτησαν κατὰ τῆς Ὁρθοδοξίας δογματικῶς, ἀλλ' ἐν τῷ ζήλῳ τῶν ὅπως διαφυλάξουν αὐτὴν παρεβίασαν τὴν ἱεραρχικὴν τάξιν ὅταν ὁ Ἐπίσκοπος Ματθαῖος ἐχειροτόνησεν ἐπίσκοπον μόνος. Μία ἀπλὴ ἀναγνώρισις τῶν χειροτονιῶν αὐτῶν δύναται νὰ γίνῃ αἰτία σκανδάλου ὡς ἀθέτησις ὁρισμένων κανόνων: α' Ἀποστολικῶν, δ' τῆς Α' Οἰκ. Συνόδου καὶ γ' τῆς Ζ' Οἰκ. Συνόδου. Ἐν τούτοις, εἶναι φανερόν, ἐξ ἄλλων παρατιθεμένων Κανόνων καὶ παραδειγμάτων ὅτι δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ ἡ οἰκονομία τοῦ ἡ' Κανόνος τῆς Α' Οἰκ. Συνόδου καὶ τοῦ θ' Κανόνος τῆς Καρθαγένης.

Λαμβάνουσα ὑπ' ὄψιν ὅλα τὰ ἀνωτέρω καθὼς καὶ τὴν ἐκφρασθεῖσαν ἐπιθυμίαν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Αὔξεντιου ὅπως ἐπιτευχθῇ οὕτως ἡ ἑνωσις πάντων τῶν ἀφοσιωμένων εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν, ἡ Σύνοδος τῶν Ἐπισκόπων ἀποφασίζει:

1. Νὰ ἀναγνωρίσῃ ὡς δυνατὴν τὴν πραγματοποιήσιν τῆς αἰτήσεως τῶν ἀρχιερέων Καλλίστου καὶ Ἐπιφάνιου, διὰ τῆς ἐπιθέσεως χειρῶν ἐπ' αὐτῶν ὑπὸ δύο Ἐπισκόπων. Κατόπιν οἱ δύο οὗτοι δεόν νὰ πράξουν τὸ αὐτὸ διὰ τοὺς ἀδελφούς τῶν ἀρχιερεῖς καὶ οἱ Ἀρχιερεῖς εἰς τὸν κλῆρον.

2. Νὰ υποχρεώσῃ τοὺς Ἀρχιερεῖς Καλλίστον καὶ Ἐπιφάνιον καὶ τοὺς σὺν αὐτοῖς ἀδελφούς Ἐπισκόπους νὰ πράξουν τὸ πᾶν ὅπως ἐνωθῇ ἡ Ἱεραρχία Κλήρος καὶ Λαοῦ τῶν μετ' αὐτῶν, οἱ ὅποιοι ἡγοῦνται ὑπὸ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου Αὔξεντιου.

3. Νὰ ἐνημερώσῃ τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον Αὔξεντιον περὶ τῶν ἀνωτέρω.

4. Νὰ διορίσῃ πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς ὡς ἄνω παραγράφου 1 ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ τῆς Μεταμορφώσεως ἐν Βοστώνῃ τὸν Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπον Φιλόθεον καὶ τὸν Θεοφίλ. Ἐπίσκοπον Κωνσταντινῶν.

Διὰ τὴν Σύνοδον τῶν Ἐπισκόπων

† **Λεῶντος Ἐπίσκοπος Μανχάτταν**

Γραμματεὺς τῆς Συνόδου

Μετάφρασις ἐκ τοῦ Ρωσικοῦ πρωτοτύπου ἐσφραγισμένη μετὰ ἀνάγλυφον σφραγίδα τῆς Ἱ Συνόδου αὐτῶν

Σημειώσεις «Φωνῆ» :

— Βεβαιωμένη ἀνωτέρω ἡ ἀπόφασις τῆς Μεζονος Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἐπισκόπων τῆς Ὑπερορίου Ρωσικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Διασποράς, ἡς οὕτως ἀπεφάνθη ἐπὶ τοῦ ἐπιμαχοῦ θέματος τῶν Μα-

θηατικῶν χειροτονιῶν ἀνευ τῆς ἡμετέρας προσωπικῆς συμμετοχῆς καὶ κατὰ τὰ εἰσηγηθέντα ὑπὸ τῶν ἐκπροσώπων τῆς ἐτέρας παρατάξεως τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος.

Μέχρις στιγμῆς δὲ οὐδεμίαν ἐπίσημον ἐνημέρωσιν ἔχομεν ὑπ' αὐτῶν ἐὰν τὰ ἀνωτέρω ἐπραγματοποιήθησαν ἢ θὰ πραγματοποιηθοῦν.

— Παραθέτομεν κατωτέρω περικοπὴν ἀποφάσεως πῶς ἐν προκειμένῳ ἐνήργησεν εἰς παρομοίαν περίπτωσιν ἡ Α' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος ἐπὶ τῶν ἀντικανονικῶς ὑπὸ ἐνὸς Ἐπισκόπου χειροτονηθέντων Μελιτινῶν:

«Ὁ Μελίτιος, Ἐπίσκοπος Λυκουπόλεως, ἐπωφελοῦμενος τῆς κατὰ τὸν ἐπὶ Διοκλητηανοῦ διωγμὸν ἀποχωρήσεως τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀλεξανδρείας Πέτρου, περιώδευε τὰς ξένας παροικίας (ἐπαρχίας) καὶ ἐχειροτόνει Ἐπισκόπους (μόνος του), ὠθαύμενος εἰς τοῦτο ὑπὸ τῆς φιλοδοξίας του, ἴσως καὶ φιλοχρηματίας του. Πολλοὶ τῶν ἐν τῇ φυλακῇ διατελούντων Ἐπισκόπων, ἔγραψαν τῷ Μελίτιῳ νὰ ἀποστῇ τῆς ἐγκόμου αὐτοῦ ἐνεργείας καὶ αὐτὸς δὲ ὁ Πέτρος (ὁ Πατριάρχης) ἔγραψε τῇ Κοινότητι (Ἐκκλησίᾳ) αὐτοῦ, προτρέπων νὰ ἀποφεύγῃ τὸν Μελίτιον. Ἀλλ' οὗτος ἀποθρασυνθεὶς, ἤρξατο ὀρίζειν τοὺς ἐπισκόπους καὶ τὸν Ἀρχιεπίσκοπον. Τότε ὁ Πέτρος ἐλθὼν εἰς Ἀλεξανδρείαν, συγκαλεῖ Σύνοδον καὶ καθαιρεῖ τὸν Μελίτιον καὶ τοὺς περὶ αὐτόν. Οὗτοι δὲ ἀποσχίζονται τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας. (Ἐκκλησιολογία Φιλαρέτου Βασιλείου τομ. Α' σελ. 118).

Μετὰ τὴν καταδίκην ἡμῶς τοῦ Ἀρείου, ἀπελπισθέντες οἱ Μελιτιανοί, ἐζήτησαν ἐν μετανοίᾳ νὰ γίνονιν δεκτοὶ εἰς τοὺς κόλπους τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ἀλεξανδρείας, ὅτε ἐπελήφθη τῆς ἐξετάσεως τοῦ θέματος αὐτῶν ἡ ἐν Νικαίᾳ τῶν 318 Θεοφόρων Πατέρων συνεδριάξουσα τότε Α' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐξέδωκε θεοπνευστῶς τὴν ἀκόλουθον ἀπόφασιν αὐτῆς, κοινοποιήσαντες πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἀλεξανδρείας, καὶ τὴν ὁποίαν ἐκ σεβασμοῦ καὶ εὐλαθείας πρὸς τοὺς Ἀγιοτάτους ἐκείνους Πατέρας παραθέτομεν ἐνταῦθα εἰς τὸ Ἀρχαῖον κείμενον (τὴν περικοπὴν τῶν ἀναφερομένων εἰς τὴν ὑπόθεσιν αὐτήν): Τῇ Ἀγίᾳ καὶ Μεγάλῃ, Θεοῦ χάριτι, Ἀλεξανδρείᾳ Ἐκκλησίᾳ καὶ τοῖς κατ' Αἴγυπτον Αἰθίωγ καὶ Πεντάπολιν ἀγαπητοῖς ἀδελφοῖς, οἱ ἐν Νικαίᾳ συναχθέντες καὶ τὴν Μεγάλην καὶ Ἀγίαν Σύνοδον συγκροτήσαντες Ἐπίσκοποι ἐν Κυρίῳ χαίρειν... Ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ τοῦ Θεοῦ χάρις τῆς μὲν κακοδοξίας ἐκείνης καὶ τῆς βλασφημίας (τῆς τοῦ Ἀρείου)... ἡλευθέρωσε τὴν Αἴγυπτον, ἐλείπετο δὲ τὸ κατὰ τὴν προπέτειαν Μελιτιῦ καὶ τῶν ὑπ' αὐτοῦ χειροτονηθέντων, καὶ περὶ τούτου τοῦ μέρους ἃ ἐδοξε τῇ Συνόδῳ ἐμφανίζομεν ὑμῖν ἀγαπητοὶ ἀδελφοί. Ἐδοξεν οὖν Μελίτιον μὲν, φιλανθρωπότερον κινήσεως τῆς Συνόδου—κατὰ γὰρ τὸν ἀκριθεῖ λόγον οὐδεμιᾶς συγγνώμης ἄξιος ἦν—μένειν ἐν τῇ ἐαυτοῦ πόλει ἐτέρα φαίνεσθαι, ταύτης τῆς ἀποφάσεως ἐνεκα, φιλὸν δὲ τὸ ὄνομα τῆς τιμῆς (τοῦ Ἐπισκόπου) κεκτῆσθαι. Τοῦς δὲ ὑπ' αὐτοῦ κατασταθέντας μυστικωτέρα χειροτονία θεσβαιωθέντας, κοινωνηθῆναι ἐπὶ τούτοις, ἐφ' ὃ τε ἔχειν αὐτοὺς τὴν τιμὴν καὶ λειτουργεῖν, δευ-

τέρους δὲ εἶναι ἐξ ἁπάντων πάντων τῶν ἐν ἐκάστῃ παροικίᾳ καὶ ἐκκλησίᾳ, ἐξεταζομένων τῶν ὑπὸ τὸν τιμιώτατον ἀδελφόν καὶ συλλειτουργόν ἡμῶν Ἀλεξανδρόν προχειρισμένων, ὡς τούτοις μὲν μηδεμίαν ἐξουσίαν εἶναι τοὺς ἀρέσκοντας αὐτοῖς προχειρίζεσθαι, ἢ ὑπεβάλλειν ὀνόματα, ἢ ὅλως ποιεῖν τι, χωρὶς γνώμης τοῦ τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας Ἐπισκόπου, τῶν ὡς ὑπὸ τὸν Ἀλεξανδρόν, τοὺς χάριτι Θεοῦ καὶ εὐχαῖς ἡμετέραις ἐν μηδενὶ σχίσματι εὐρεθέντας, ἀλλ' ἀκκλησιώτους ἐν τῇ Καθολικῇ καὶ Ἀποστολικῇ Ἐκκλησίᾳ ὄντας, ἐξουσίαν ἔχειν καὶ προχειρίζεσθαι καὶ ὀνόματα ἐπιλέγεσθαι τῶν ἀξίων τοῦ κλήρου, καὶ ὅλως πάντα ποιεῖν καὶ κατὰ νόμον καὶ θεσμὸν ἐκκλησιαστικόν. Εἰ δὲ τινα συμβαίῃ ἀναγκάσασθαι τῶν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, τῆρικαῦτα προσαναβαίνειν εἰς τὴν τιμὴν τοῦ τετελευτηκώτους τοὺς ἄρτι προσληφθέντας, μόνον εἰ ἄξιοι φαίνοντο καὶ ὁ Λαὸς αἰροῖτο, συνεπιψηφίζοντας αὐτῷ καὶ ἐπισφραγίζοντας τοῦ τῆς Ἀλεξανδρείας Ἐπισκόπου. Τούτο δὲ τοῖς μὲν ἄλλοις ἅπασι συνεχωρήθη. Ἐπὶ δὲ τοῦ Μελιτιῦ προσώπου οὐκ ἐπὶ τὰ αὐτὰ ἐδοξε, διὰ τὴν ἀνέκαθεν αὐτοῦ ἀταξίαν, καὶ διὰ τὸ πρόχειρον καὶ προπετὲς τῆς γνώμης, ἵνα μηδεμίαν ἐξουσίαν ἢ αὐθεντίαν αὐτῷ δοθῇ, ἀνθρώπῳ δυναμένῳ πάλιν τὰς αὐτὰς ἀταξίας ποιῆσαι. (Βιβλιοθήκης Ἑλλήνων Πατέρων, τόμ. 3103 Μεγ. Ἀθανασίου σελίς 181).

Ἡ ἐλευθέρωσις εἰς τὸ ἀπλοῦν ἀπόδοσις τοῦ ὡς ἀνω ἱεροῦ κειμένου ἐν περιλήψει ἔχει ὡς ἑξῆς: Ἐπειδὴ ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ (ἡ ἐπιφανήσασα εἰς τοὺς Ἁγίους ἐκείνους 318 Θεοφόρους Πατέρας), ἡλευθέρωσε τὴν Αἴγυπτον ἀπὸ τὴν κακοδοξίαν τοῦ Ἀρείου, ὑπελείπετο δὲ πρὸς τακτοποίησιν τὸ θέμα τοῦ Μελιτιῦ καὶ τῶν ὑπ' αὐτοῦ αὐθαρέτως χειροτονηθέντων, ἐκείνα τὰ ὁποῖα ἐφάνησαν ὀρθὰ εἰς τὴν Σύνοδον αὐτήν, ὡς πρὸς τὸ θέμα τοῦτο, ἐκείνα καθιστώμεν γνωστὰ εἰς ὑμᾶς, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί. Ἐφάνη λοιπὸν ἀρεστὸν εἰς τὴν Σύνοδον, ὁ μὲν Μελίτιος (ὡς ἀρχηγὸς τῆς πατρίδος) — κατ' οἰκονομίαν καὶ φιλανθρωπίαν πρὸς αὐτὸν κινήσεως ταύτης, διότι κατὰ τὴν ἀκριθείαν οὐδεμιᾶς συγχωρήσεως ἄξιος ἦτο οὗτος — νὰ μὲν πάντοτε εἰς τὴν πόλιν εἰς τὴν ὁποίαν μένει, μήτε εἰς ἄλλην τινα πόλιν νὰ μεταβαίῃ διὰ τὸν ὡς ἀνω σκοπὸν, νὰ ἔχῃ δὲ μόνον τὸ ὄνομα τοῦ Ἐπισκόπου φιλόν, χωρὶς ἐνεργείαν τινα Ἐπισκοπικὴν. Ἐκεῖνοι δὲ οἱ ὁποῖοι ἀπὸ αὐτὸν ἔχειροτονήθησαν, ἀφοῦ χειροθετηθῶν (ἀπὸ τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Ἀλεξανδρείας) νὰ τοὺς δεχθῇτε εἰς τὴν Ἐκκλησιαστικὴν κοινωνίαν, ὥστε, νὰ ἔχουν μὲν εἰς τὸ ἐξῆς τὴν τιμὴν νὰ λειτουργοῦν, ἀλλ' ὡς «δεῦτεροι» (δοητοὶ) τῶν κανονικῶν Ἐπισκόπων ἐκάστης Ἐπαρχίας ἀπὸ τοὺς ὁποίους, ὡς χειροτονηθέντας κανονικῶς ἀπὸ τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Ἀλεξανδρείας Ἀλεξανδρόν, νὰ ἐξετάζωνται· οὗτοι, νὰ παρακολουθῶνται δηλαδὴ καὶ νὰ ἐλέγχωνται πᾶσαι αἱ κινήσεις των, ὥστε νὰ μὴ ἔχουν οὐδεμίαν ἐξουσίαν νὰ χειροτονοῦν (ἔστω καὶ ἱερεῖς) τοὺς ἀρεστοὺς εἰς αὐτοὺς, οὔτε νὰ προτείνουσι καὶ τοιαύτους, οὔτε καὶ νὰ ἐνεργοῦν ἔστω καὶ τὸ ἐλάχιστον, χωρὶς τὴν ἀδειαν τῶν κανονικῶν τῶν Ἐπαρχιῶν Ἐπισκόπων, οἱ ὁποῖοι, ὡς ἐκ τῶν πραγμάτων ἀποδει-

χθέντες ἀνεπίληπτοι, νὰ ἔχουν τὴν πρωτοβουλίαν καὶ τὴν ἐξουσίαν εἰς ὅλα τὰ τὴν Ἐκκλησίαν ἀφορῶντα. Ἐὰν δὲ ἀποθάνῃ τις ἐκ τούτων, (τῶν κανονικῶν) νὰ ἀναλαμβάνῃ τὴν Ἐπισκοπικὴν τιμὴν καὶ ἐξουσίαν ὁ ὡς βοηθὸς μέχρι τότε εὐρισκόμενος εἰς τὴν ἐπαρχίαν τέως Μελιτιανός, ἂν ἐκ τῆς ὁλης μέχρι τότε διαγωγῆς του ἐφάνῃ ἄξιος διὰ τὸ Ἐπισκοπικὸν ἀξίωμα, καὶ ἂν ὁ λαὸς τῆς Ἐπαρχίας τὸν δεχθῇ, συμφωνήσῃ δὲ πρὸς τὴν ψῆφον τοῦ λαοῦ καὶ ὁ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας.

Τοῦτο ὅμως δὲν ἰσχύει διὰ τὸν Ἀρχηγὸν τοῦ Σχίσματος Μελίτιον, εἰς τὸν ὅποιον δὲν πρέπει νὰ δοθῇ ἰσοδυνάμει ἐξουσία, διότι ὑπάρχει κίνδυνος νὰ περιπέσῃ πάλιν εἰς τὰς προτέρας τοῦ ἀταξίας.

Εἰς τὴν ὡς ἀνω Θεόπνευστον ἀπόφασιν τῶν Ἁγίων 318 Θεοφόρων Πατέρων, εἶναι ἀξιοπρόσεκτα τὰ ἑξῆς:

1) Εἰς τὴν ἐν τῇ Ἁγίᾳ Συνόδῳ συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως τῶν Σχισματικῶν Μελιτιανῶν ἦσαν συμπάρεδροι καὶ οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς Ἀλεξανδρινῆς Ἐκκλησίας καὶ διὰ τὸν Μῆγαν Ἀθανάσιον, ὅστις ἦτο ὁ ἰθύνων νοῦς τῆς ἀγίας ταύτης Συνόδου, πιθανὸν δὲ καὶ ὁ εισηγητὴς ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου, ὡς ἔχων προσωπικὴν ἐμπειρίαν περὶ τῆς ποιότητος τῶν σχισματικῶν τούτων.

2) Τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀποφάσεως ἀνέθεσαν οἱ Θεοφόροι ἐκεῖνοι Πατέρες εἰς τὴν ἐπὶ μέρους Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν τῆς Ἀλεξανδρείας, διότι αὐτὴ ἐγνώριζεν ἀκριβῶς τὴν ποιότητα καὶ τὴν προηγουμένην ἐν τῷ σχίσματι δρᾶσιν ἐνὸς ἐκάστου ἐκ τῶν Μελιτιανῶν Ἐπισκόπων, αὐτὴ ἔζησε τὴν τραγωδίαν τοῦ σχίσματος, ὥστε, κατὰ τὸν ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ Πνεύματος ἀγόμενον μετὰ ταῦτα Μῆγαν Θεολόγον Γρηγόριον, νὰ γίνῃ μὲν μεγάλη οἰκονομία, ἀλλὰ χωρὶς ζημίας τινὰ εἰς τὴν Κανονικὴν Ἐκκλησίαν. ἵκανὼς οἰκονομήσωμεν, μήτε τὸ ἀλλότριον προσλαμβάνοντες καὶ τὸ ἡμέτερον φθείροντες ὁ κακῶν ὄντως ἐστὶν οἰκονόμω», (ἐγκώμιον εἰς τὸν Μῆγαν Ἀθανάσιον).

3) Δὲν προσέλαβεν ἡ κανονικὴ Ἐκκλησία τοὺς Σχισματικούς ὡς ὀργανωμένην φατρίαν, ἀλλ' ἔθεσεν ἕνα ἕκαστον ἐξ αὐτῶν ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν τοῦ κανονικοῦ ἐκάστης Ἐπαρχίας Ἐπισκόπου, ὡς «δεύτερον» ὡς βοηθὸν αὐτοῦ.

4) Ἀντικειμενικὸς σκοπὸς τῆς ληφθείσης ἀποφάσεως ἦτο ἡ ἀφομοίωσις τῶν σχισματικῶν πρὸς τὸ κανονικὸν τῆς Ἐκκλησίας πλήρως.

5) Οἱ κατὰ τοιοῦτον τρόπον προσληφθέντες Ἐπίσκοποι οὗτοι ἀπετέλουν ἀνυπολόγιστον μειοψηφίαν, ἐναντι τῶν ὑπερεκατὸν Κανονικῶν Ἐπισκόπων τοὺς ὁποίους εἶχε τότε ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἀλεξανδρείας ἡ ὁποία ὡς ἀνεγνωρισμένη ὑπὸ τοῦ Κράτους τοῦ Κοσμοκράτορος καὶ πανισχύρου Μεγάλου Κωνσταντίνου, ἠδύνατο νὰ ἐπιβάλλῃ τὴν πειθαρχίαν καὶ τὰς κυρώσεις ἐν ἀνάγκῃ εἰς οἰουδήποτε ταραξίας.

6) Ὁ Ἀρχηγὸς τοῦ Σχίσματος Μελίτιος κατεδικάσθη εἰς ἰσόδιον ἀργίαν.

Διὰ τοῦ ἀναφερομένου καὶ ἐν τῇ ἀποφάσει τῆς Σεπτῆς «Συνόδου τῶν Ἐπισκόπων τῆς ὑπερὸρίου Ρωσικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας» (σελὶς 6η) 8ου Κανόνος τῆς αὐτῆς Ἁγίας Πρώτης Οἴκ.

Συνόδου, τὸν αὐτὸν τῆς οἰκονομίας τρόπον μετεχειρίσθησαν οἱ αὐτοὶ 318 Θεοφόροι Πατέρες διὰ τοὺς «Καθαρὰς ἢ Ναυατιανούς ὥστε μετὰ τὴν ἐγγραφὴν ὁμολογίαν των, αὐτοὶ χειροθετηθῶν ἀπὸ τοὺς Κανονικοὺς Ἐπισκόπους, ὅσοι μὲν Ἐπίσκοποι ἐκ τούτων εὐρίσκονται εἰς Ἐπαρχίαν ὅπου δὲν ὑπῆρχε Κανονικὸς Ἐπίσκοπος, νὰ μείνῃ ὁ χειροθετηθεὶς τοιοῦτος μετὰ τοῦ κλήρου του, ὅπου ὅμως ὑπῆρχεν κανονικὸς Ἐπίσκοπος, ὁ Ναυατιανὸς νὰ λειτουργῇ ὡς προσδύτερος, ἢ ἂν ὁ κανονικὸς θέλῃ νὰ εἶναι βοηθὸς αὐτοῦ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν του, καὶ οὗτοι πάλιν οἱ ἐλάχιστοι ἐγένοντο κατὰ τοιοῦτον τρόπον δεκτοὶ ἀπὸ Ἐκκλησίαν ἐπίσημον μὲ Ἐπισκόπους πολλούς.

ΑΦΙΕΙΣ ΑΡΧΙΕΡΕΩΣ

Τὴν δεκάτην τρέχοντος μηνὸς Νοεμβρίου τὸ ἐσπέρας ἀφίχθη ἐξ Ἀμερικῆς ὁ Ἐπίσκοπος Ἀστορίας κ. κ. Πέτρος μέλος τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς Συνόδου.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Οἱ ἡμεροδείκται τοῖχου καὶ τσέπης τοῦ ἔτους 1972, ἐξετυπώθησαν μὲ πλουσίαν καὶ ἐκλεκτὴν ὕλην.

Παρακαλοῦνται ὅθεν, οἱ ἐφημέριοι καὶ οἱ Πρόεδροι τῶν ἐνοριῶν, Κοινοτήτων καὶ Παραρτημάτων Ἑλλάδος καὶ Ἐξωτερικοῦ, ὅπως φροντίσωσι διὰ τὴν διάδοσιν αὐτῶν.

Τιμαὶ ἡμεροδεικτῶν τοῖχου δρ. 11. τσέπης δρχ. 4.

Τὸ προϊόν τούτων θὰ διατεθῇ διὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τοῦ Οἰκοτροφείου μας δι' ὃ καὶ παρακαλοῦμεν τὴν προτίμησιν αὐτῶν.

« Η ΦΩΝΗ ὈΡΘΟΔΟΞΙΑΣ »
ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ
ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32-ΑΘΗΝΑΙ-ΤΗΛ. 628.280
Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς
Διευθυντῆς συντάξεως Ἀρχιμ. Θεόφιλος Τσίριπας
Κάνιγγος 32—Ἀθήναι 147

Προϊστάμενος Τυπογραφείου
Γεώργιος Σεμπίνης
Θεμιστοκλέους 33 — Ἀθήναι

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Ἐσωτερικοῦ :	Ἐξάμηνος δραχμὰς	15.—
»	Ἐτησίᾳ »	80.—
Ἐξωτερικοῦ	Ἐξάμηνος δολλάρια	2
»	Ἐτησίᾳ »	4
	Τιμὴ Φύλλου δρχ.	2

Τεχνονότα και ΚΡΙΣΕΙΣ

Περὶ τῆς πλήρους κοινωνίας

Εἰς τὸ περιοδικὸν «Ἐπίσκεψις» (τεύχ. 26, 9 Μαρτ. ἐ.ε.) δημοσιεύονται τὰ κάτωθι: «Ὁ καθηγητὴς εἰς τὸ Ἰνστιτούτον Ὁρθοδόξου Θεολογίας τῶν Παρισίων «Ἅγιος Σέργιος» π. Μπόρις Μπομπρίνκοφ θεωρεῖ «προσωρινήν» τὴν ὑπὸ τῶν Ὁρθοδόξων ἄρνησιν τῆς Ἰντερκομουνίου (βλ. Λε Μυσσάζερ Ὁρθονόξ, Νο 51, III 1970) πιστεύων ὅτι «μὲ τὴν καταπληκτικὴν ἐπιτάχυνσιν τῆς ιστορίας αἱ πληγαὶ τῆς διαιρέσεως θὰ ἐπουλωθοῦν ταχύτερον καὶ ὀλιγώτερος χρόνος θὰ χρειασθῇ διὰ νὰ ἐξουδετερώσωμεν τὰ ἐμπόδια διὰ τὴν ἑνωσιν. Πρέπει νὰ πολλαπλασιασθοῦν αἱ θαρραλεαὶ ἐνέργειαι ... Ἡ ἄρσις τῶν ἀναθεμάτων εἶναι μία ἐκ τῶν προφητικῶν αὐτῶν ἐνεργειῶν... ἀλλὰ δὲν εἶναι ἀρκετὴ. Πρέπει νὰ ἐπαναλάβωμεν τὴν ἐνέργειαν ταύτην διευρύνοντες τὴν δογματικὴν σημασίαν αὐτῆς καὶ καθορίζοντες αὐτήν. Μεμονωμένη ἐνέργεια δὲν ἀρκεῖ, ἵνα ἐπαναφέρῃ «αὐτομάτως» τὰς Ἐκκλησίας εἰς τὴν πρὸ τοῦ 1054 κατάστασιν. Καὶ ἄλλα συνοδικὰ ἀναθέματα ἐξακολουθοῦν νὰ χωρίζουν τὴν Χριστιανοσύνην. Ἐν τούτοις, ἡ ἐνέργεια αὕτη ἀποτελεῖ ἤδη μίαν ὑπόσχεσιν, τὴν μαρτυρίαν μιᾶς κοινῆς θελήσεως νὰ διαδίσσωμεν τὸν αὐτὸν δρόμον, νὰ ὁμιλῶμεν μίαν νέαν γλῶσσαν, τὴν γλῶσσαν τοῦ σεβασμοῦ καὶ τῆς ἀγάπης. Αἱ ἐνέργειαι αὗται προετοιμάζουν ὄχι τὴν «Ἰντερκομουνίον», ἀλλὰ τὴν πλήρη Κοινωνίαν».

Ὅποια Ὁρθόδοξος Θεολογία διδάσκεται καὶ δὴ ὑπὸ Ὁρθοδόξων Καθηγητῶν! Κατὰ τὴν γνώμην τοῦ κ. Μπόρις Μπομπρίνκοφ «πρέπει νὰ πολλαπλασιασθοῦν αἱ θαρραλεαὶ ἐνέργειαι» τουτέστιν πρέπει νὰ συνεχισθοῦν αἱ ἐνέργειαι καὶ τὰ ἀσύγνωστα ὀλισθήματα τῶν διηθεν Ὁρθοδόξων εἰς βάρος τῆς ἀγίας Ὁρθοδοξίας πρὸς ἐπίτευξιν τῆς ἐνώσεως.

Κατ' αὐτὸν ἐπίσης «ἡ ἄρσις τῶν ἀναθεμάτων εἶναι μία ἐκ τῶν προφητικῶν αὐτῶν ἐνεργειῶν... ἀλλὰ δὲν εἶναι ἀρκετὴ». Ἐκ τούτων τῶν δύο ἀποφθεων τοῦ κ. Καθηγητοῦ καὶ ἄλλων, ἃς δημοσιεύει εἰς τὴν «Ἐπίσκεψιν» διαφαίνεται σαφῶς, ὅτι οὗτος διέπεται ἀπὸ τὰς ἀρχὰς καὶ ιδέας τοῦ ἐπαρχοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ὅστις εἰς τὸ ὁρμητικὸν καὶ ἰσχυρὸν ρεῦμα τοῦ παρασύρει δυστυχῶς πολλοὺς καὶ μάλιστα καὶ δανουμένους.

Ἄς προσευχηθῶμεν, ἃς στενάξωμεν γοερῶς καὶ ἃς δώσωμεν τὴν μάχην διὰ τὴν ἀγίαν Ὁρθοδοξίαν, ἥτις κινδυνεύει ἐσχάτως τὸν ἐσχάτον τῶν κινδύνων ὅσον ποτὲ ἄλλοτε.

ΕΓΚΑΙΝΙΑ

ὑπὸ τοῦ Σεβ. Θεσσαλονίκης κ. Χρυσόστομου ἐτελέσθησαν τὰ ἐγκαίνια τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος Ἐρυθρῶν (Κριεκουσίου) τὴν 1.11.71.

ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ

— Τὴν 6 Δεκεμβρίου ἡμέραν Κυριακὴν ἑορτὴν τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὶς ἡμῶν Νικολάου, πανηγυρίζουν οἱ Ἱ. Ναοί: 1) Ἀχαρνῶν (Μενιδίου), 2) Χαϊδαρίου, 3) Κορυδαλλοῦ καὶ 4) Ρεθύμνου.

— Τὴν 9 Δεκεμ. ἡμέραν Τετάρτην πανηγυρίζουν οἱ Ἱ. Μοναὶ 1) Μαρκοπούλου καὶ 2) Σαλαμίνος.

— Τὴν 12 Δεκεμ. ἡμέραν Σάββατον ἑορτὴν τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὶς ἡμῶν Σπυρίδωνος πανηγυρίζουν οἱ Ἱ. Ναοί: 1) τὸ παρεκκλήσιον τοῦ Ἱ. Ναοῦ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Ταμπουρίων, 2) Σαλαμίνος, 3) Λαμίας καὶ 4) Ἐρυθρῶν (Κριεκουσίου).

— Τὴν 25 Δεκεμβ. ἡμέραν Παρασκευὴν ἑορτὴν τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ πανηγυρίζει ὁ Ἱ. Ναὸς τῆς Θεσσαλονίκης.

— Τὴν 27 Δεκ. ἡμέραν Κυριακὴν ἑορτὴν τοῦ Ἁγ. Πρωτομ. Στεφάνου πανηγυρίζουν: 1) ἡ Ἱ. Μονὴ Παλαίου Ἡρακλείου, 2) τὰ παρεκκλήσια τῶν Ἱ. Μονῶν Ἁγ. Μάρκου Μαρκοπούλου καὶ Ἁγ. Νεκταρίου Γαρυτοῦ.

Ἄκυρα τὰ μυστήρια τῶν Αἰρετικῶν

Εἰς τὴν ἐφημερίδα τοῦ Βατικανοῦ L' Osservatore Romano (10 Ἰουλ.) δημοσιεύεται σχόλιον τοῦ Καρδινάλιου Βίλλεμπραντς, ὁ ὁποῖος ἐκφράζει ἐν αὐτῷ τὴν ἱκανοποίησιν του, διότι «ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατρ' ἀρχοῦ γίνεται δεκτὸν τὸ κύρος τῶν μυστηρίων, τὰ ὁποῖα τελοῦνται εἰς τὴν Ρώμᾳ καθολικὴν Ἐκκλησίαν, κύρος τὸ ὁποῖον ἐκ παραδόσεως γίνεται δεκτὸν (κατ' αὐτὸν) ὑπὸ τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας, ἡμφεσθητήθη ὁμως κατὰ καιροῦς, καὶ προσφάτως ἀκόμη, ὑπὸ τινῶν Ὁρθοδόξων Θεολόγων».

Ὁ Καρδινάλιος πιστεύει: ὅτι, «δὲν πρέπει ν' ἀντιτιθῶμεν τὸν θεολογικὸν διάλογον πρὸς τὸν διάλογον τῆς ἀγάπης... ὁ δόλογος τῆς ἀγάπης ἐμπεριέχει ἐν αὐτῷ τὴν ἀπαίτησιν τῆς ἀληθείας».

Πολὺ κακῶς, κάκιστα, ὁ Ἀθηναγόρας ἀποδέχεται τὸ κύρος τῶν μυστηρίων τῶν Καθολικῶν καὶ πολὺ κακῶς ὁ Καρδινάλιος Βίλλεμπραντς πιστεύει, ὅτι ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἀποδέχεται τὸ κύρος τῶν μυστηρίων τῶν Παπικῶν (αἰρετικῶν). Ἐὰν δὲ ἐκεῖνος θυσιάζῃ τὴν ἀλήθειαν — ποίαν ἀλήθειαν; — χάριν τῆς ἀγάπης, ἡμεῖς οἱ Ὁρθόδοξοι προτιμῶμεν τὴν ἀλήθειαν, τὴν ἀκρίβειαν ἐν τῇ πίστει, (εἰς τὰ δόγματα, ἰ. Κανόνας, Παραδόσεις) καὶ κατόπιν τὴν ἀγάπην. Ἄλλως τε ἡ ἀγάπη δὲν σώζει, ἐὰν εὑρίσκεται κανεὶς εἰς τὸ σκοτὸς τῆς αἵρέσεως, τῆς κοκοδοξίας καὶ τῆς πλάνης.